GS 101

I hwarje blick en känsla brann;
Jag satt så brydd och spann och spann.

Imellertid hans sköna mun
(Jag wet ej huru han sig böjde)
Just mötte min i samma stund,
Då jag mig öfwer sländan höjde.
Då kyste mig den sköna man;
Jag satt så brydd, och spann och spann.

Med ifwer bort jag honom sköt;
Men han med djerfhet mig förföljde,
Och i sin öppna famn mig slöt,
Och mig med tusen kyssar höljde.
Jag frågar, systrar! gick det ann,
Att jag satt längre qwar och spann?

Wisa,

Jag satt och spann, 2c.

Sjunges efter sin egen bekanta melodi.

(Kostar 1 ß. Banco.)

STOCKHOLM,
Tryckt hos M. G. Lundberg, 1831.

Jag satt och spann, då hände sig
Der kom en yngling här om dagen;
Hans bruna ögon tjurste mig,
Och på hans mun såg jag behagen,
Och rodnan på hans kinder brann;
Jag satt så brydd, och spann och spann.

Förtroligt nalkades han mig,
Och helsade: god dag, min flicka!
Jag rodnade, och tråden sig
Smög ur min hand och hjertat picka'.
Jag tråden åter sammanbann,
Och satt så brydd, och spann och spann,

Med ömhet tryckte han min hand,
Och swor, att ingen hand är lika
Så skön som denna, i wärt land,
Så hwit, så len och rudd tillika.
Hans låford wäg till hjertat fann;
Jag satt så brydd, och spann och spann.

Han sträckte kring mitt lif sin arm,
Berömmande de fina trådar,
Och från hans mun, så röd och warm,
Hwart uttryck något ömt bebådar.